

CEUTA: L'ANOMENADA CRISI MIGRATÒRIA

En el moment d'escriure això, una bona part dels més de 60.000 ciutadans marroquins, majoritàriament joves, que van arribar a Ceuta nedant o van creuar la tanca duanera de Tarajal, han tornat al Marroc, però més de 70 d'ells es van ofegar intentant entrar a Ceuta. Al mateix temps, uns 400 ciutadans marroquins van aconseguir entrar a Melilla abans que la guàrdia civil i l'exèrcit espanyol tanquessin la frontera.

Els que han tornat ho han fet, en gran part, forçats per la fam i la set, ja que les botigues, bars i restaurants de Ceuta estaven tancats, mentre l'exèrcit espanyol els empenyia cap a les fronteres. I, en una ciutat presa per la policia i l'exèrcit, van permetre que grups d'ultradreta ataquessin alguns immigrants de manera organitzada.

Enclavaments colonials

Per començar, hem de recordar un fet: Ceuta i Melilla són enclavaments colonials espanyols al Marroc, restes de l'ocupació, del "Protectorat" establert per la monarquia espanyola al Marroc abans de la seva independència el 1957, i defensat amb sang i foc, inclòs l'ús d'armes químiques, contra la voluntat del poble marroquí d'alliberar-se. Són, juntament amb les roques d'Al Hoceima i Vélez de Gomera, l'illa de Perejil i les illes Chafarinas, els últims vestigis de l'ocupació colonial.

La independència concedida al Marroc mateix va ser protegida pels règims espanyol i francès, després d'haver esclafat l'Exèrcit d'Alliberament Marroquí, en benefici de la monarquia alauita. Aquesta monarquia corrupta s'ha caracteritzat com una institució enemiga del poble marroquí, al servei de l'imperialisme i aliada del sionisme, i manté el poble marroquí sota l'opressió més atroz, mentre s'apropia de la major part de la renda nacional. Una monarquia, per cert, que sempre ha

mantingut relacions estretes amb la monarquia borbònica d'Espanya.

L'enclavament de Ceuta, d'uns 18 quilòmetres quadrats, està habitat per uns 84.000 habitants. En aquest enclavament colonial, com en el de Melilla, hi ha guarnicions militars "d'elit" (legió i regulars), la missió històrica de les quals ha estat "protegir" la monarquia borbònica i els interessos del gran capital. No és casualitat – i cal recordar 90 anys després de l'aixecament de Franco el 1936 – que fos des dels enclavaments marroquins que va començar l'aixecament militar-feixista contra la República.

La situació actual, a part de totes les manipulacions que han tingut lloc en l'entrada massiva dels joves marroquins, posa de manifest la inviabilitat de mantenir enclavaments colonials dins d'un país veí i la necessitat d'una solució democràtica.

No és casualitat

És evident que l'allau de desenes de milers de joves marroquins, molts d'ells desplaçats de punts allunyats de la frontera de Ceuta, ha aconseguit l'aquiescència —i, en molts casos, la implicació— de la policia, la gendarmeria i els serveis secrets de la monarquia alauita. Hi ha imatges d'agents de policia guiant joves o mostrant-los el camí

No és difícil induir milers de joves marroquins a intentar entrar a Espanya en busca de millorar la seva situació material, fugint de la misèria i la manca de perspectives. El Marroc està vivint una crisi social sense precedents, el 37% dels joves estan a l'atur, dos milions de joves, més de la meitat dels joves, només aspiren a fugir de l'opressió i la misèria i construir un futur a Europa i, sobretot, a Espanya. Recordem que més d'un milió de treballadors marroquins ja viuen i treballen al nostre país, ocupant llocs essen-

cials en la vida social i productiva.

Per tant, aquests milions de treballadors i joves poden ser fàcilment arrossegats a la recerca d'un futur per a ells mateixos i les seves famílies. Des del punt de vista del moviment obrer, no hem de fer res més que mostrar la nostra solidaritat amb els nostres germans de classe i reafirmar el dret a emigrar per sobreviure, especialment en el cas d'un país com el nostre, que històricament ha estat una terra d'emigrants. I declarem la nostra solidaritat amb les famílies dels més de 70 joves que s'han ofegat intentant entrar a Ceuta.

És evident que la CIA, el Mossad i els serveis secrets marroquins han tingut a veure amb la implementació d'aquest caos a la frontera per desestabilitzar el govern, buscant forçar un canvi de rumb en la política exterior espanyola.

Una manipulació evident

Aquest context social s'està utilitzant per manipular governs, que tenen interessos irreconciliables amb els drets dels pobles i, en primer lloc, amb els del poble marroquí.

La monarquia alauita s'ha prestat a ser l'agent directe del sionisme a la regió. El rei Mohammed VI és signant dels Acords d'Abraham, pels quals diversos països àrabs reconeixen l'Estat d'Israel, és a dir, accepten la neteja ètnica i el genocidi contra el poble palestí. Una posició que la gran majoria del poble marroquí rebutja. Les manifestacions en suport al poble palestí al Marroc han estat les més massives fora del Iemen, també com a expressió de la lluita contra l'opressió monàrquica.

Permetre que desenes de milers de joves entrin a Espanya, i fins i tot induir-los a fer-ho, posant en dificultats el govern de Pedro Sánchez, serveix als interessos d'Israel i del govern dels Estats Units, que no s'empassen els gestos de Sánchez i el seu govern a

Per subscriure't a la Carta Setmanal del POSI

Si no la reus, et convidem que la rebes cada setmana. Si la reus, et proposem que subscribis altres companys i companyes a qui els pugui interessar. L'elaboració i tramesa d'aquesta Carta suposa algunes despeses. El POSI, que l'edita, no rep ni demana subvencions. La nostra activitat i publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores. Et demanem un suport de 5 euros (o més, si vols) a l'any per donar suport a la publicació d'aquesta Carta Setmanal. El nostre compte a La Caixa és ES53 2100 2812 51 0200071314 (indicant suport Carta Setmanal)

Per rebre la Carta envia un correu a info@posicuarta.org
Contacta a través de <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

favor de Palestina, ni la negativa a col·laborar en el bombardeig de l'Iran. No és casualitat que Netanyahu i diversos ministres israelians s'hagin afanyat a fer sang dels fets de Ceuta i a aplaudir amb totes dues mans la crisi provocada. Una actitud, és clar, recolzada per PP i VOX, i tota la colla de governs reaccionaris a Europa, que han aprofitat l'oportunitat per criticar la regularització dels immigrants que traurà gairebé un milió de treballadors a Espanya fora de l'amagatall i l'explotació més negra, germans de classe els drets dels quals tot treballador conscient ha de defensar.

És patètic que ara tant el règim marroquí com el govern espanyol culpin les "màfies" que trafiquen immigrants pels fets a Ceuta. Com si les màfies estiguessin interessades a promoure les entrades a Espanya amb aquells que no guanyen diners i que competeixen amb el seu negoci de migrants pobres que sagnen.

Qui es pot sorprendre que governs com el de Meloni, promotors de la idea d'expulsar immigrants i internar-los en camps de concentració fora de les seves fronteres, siguin ràpids a posar en dificultat el govern espanyol? O que la Unió Europea, que ha seguit els passos de Meloni, faci el mateix?

En un missatge des de la Casa Reial, Felip VI va dir que ha seguit "amb gran preocupació i indignació" l'evolució dels esdeveniments i va subratllar la necessitat d'adoptar mesures que transmetin "d'una manera unida, clara i decisiva a les poblacions de Ceuta i Melilla el suport i afecte de la resta d'Espanya"

Els treballadors i pobles de l'Estat espanyol

No som enemics del poble del Marroc, al contrari. Cal destacar que l'opressió de la monarquia alauita reforça l'opressió de la monarquia heretada del franquisme contra els pobles d'Espanya.

El govern de Sánchez, com totes les organitzacions del moviment obrer, s'enfronta a una contradicció: no és possible defensar els drets dels pobles i, alhora, mantenir els enclavaments colonials heretats del passat. Enclavaments que cada dia resulten menys viables, incapaces d'afrontar onades migratòries per moltes tanques assassines que s'aixequin. I que, a més, són un feu de la dreta i l'ultradreta, als quals garanteixen regularment dos escons al Congrés i quatre al Senat. Per tant, cal continuar exigint el retorn incondicional de les dues ciutats, les roques i les illes Chafarinas i Perejil al Marroc. L'interès del moviment obrer és lluitar per establir la solidaritat i la cooperació entre els pobles, sobre la base de posar fi a l'opressió colonial i a la monarquia que la protegeix.

Dins de les nostres fronteres, només hi ha una classe treballadora, formada per nadius i immigrants. Tots els seus components s'enfronten a l'explotació i als plans del gran capital per robar els drets i les conquestes que ens han arrabassat en la lluita de classes. Per tant, l'interès de la classe treballadora és mantenir-se unida i oposar-se a tots aquells que busquen enfrontar-se a diferents sectors de la classe, i lluitar per la derogació total de la Llei d'Immigració i la fi dels re-

torns calents. Per la fi de les tanques de la vergonya a Ceuta i Melilla i de tots els "elements de contenció", terrestres o marítims. Per al desmantellament de Frontex i la regularització immediata de tots els migrants.

Contra el aumento del gasto militar...

10.000 millones más...

Palestina

Ucrania

Cualquier ciudad en el estado español

Todo ese dinero para sanidad, educación, pensiones, vivienda, gasto social...

catp

comité por la alianza de trabajadores y pueblos

Por la libertad del doctor Abu Safiya y en defensa de su vida.

¿Quién es el doctor Abu Safi ya?

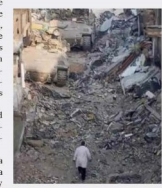
«El doctor Abu Safiya desapareció junto a 350 personas cuando el ejército israelí tomó por asalto el Hospital Kamal Adwan incendiándolo y amando todos sus servicios. Abu Safiya fue herido en el ataque y se negó a abandonar sus instalaciones. Todo esto a pesar de haber perdido a su hijo en un asalto anterior en el mismo hospital. Desde principios de octubre, el Dr. Abu Safi ya hizo repetidos y desesperados llamamientos en la comunidad internacional en defensa de un alto al fuego. Fue detenido por el ejército israelí sin cargo alguno el 27 de diciembre de 2024; desde entonces se encuentra en las cárceles israelíes. La información que se tiene de él, por otros detenidos y posteriormente liberados, es que sufrió «clara los signos de tortura en el cuerpo, parecía psicológicamente torturado» a la cual ha sido sometido es se ven, en particular en sus pies y su cabeza. Privado de asistencia legal, tenía prevista su comparecencia judicial a primeros del mes de febrero siguiente, que no se realizó. «Naj Alwan, director del departamento de Prensa y Detenidos de esta ONG israelí. Informaba a "El periódico" el pasado 19 de julio sobre la situación del doctor palestino, que se ha convertido en todo un símbolo internacional. En su comparecencia ante el juez el 10 de junio se lo vio visiblemente demacrado. Después, su calvario empresarial». A principios de junio fue rechazado solo

en una celda y completamente incomunicado. Se mantuvo en régimen de aislamiento durante tres semanas. "A finales de junio fue trasladado a una prisión subterránea", relata. Después de su comparecencia, los funcionarios de prisiones se reunieron con él. Cuando su abogado se reunió con él hace dos semanas, quedó conmocionado porque el doctor Abu Safiya se encontraba en unas condiciones extremadamente malas. Llegó a la visita con señales de violencia en el rostro, en el cuello y en la cabeza. Apenas podía hablar. Cada pocos minutos se veía que ponía para respirar porque estaba completamente agotado. "Me golpean cada día con palos y martillo", le dijo a su abogado".

«Naciones Unidas y organizaciones de derechos humanos como Amnistía Internacional o las israelíes B'Tselem o Breaking the Silence condenan habitualmente el uso de torturas en las prisiones israelíes. B'tselem afirma que las prisiones israelíes funcionan como una "red de campos de tortura" para presos palestinos, donde se usan de forma habitual la violencia sexual, el hambre, la soledad y la denegación de atención médica. Médicos internacionales como la CNN o The New York Times han publicado investigaciones sobre el uso intensivo de la tortura en los centros de detención israelíes para palestinos después del comienzo de la guerra en Gaza. El mismo ministro de Seguridad Nacional, el ultranacionalista Itamar Ben-Avri, se ha vanagloriado en público del maltrato a los presos palestinos. «Muchas instancias internacionales ya se han pronunciado por su libertad, desde la propia ONU hasta Amnistía Internacional, y

en nuestro Estado también se han pronunciado al respecto, desde el secretario de CC, O.C. Unai Sordo, el XVII Congreso del UGT de Cataluña, diputados del congreso, así como parlamentarios de Cataluña y más de 1000 personas de diferentes movimientos y asociaciones, misiones municipales de diversas sensibilidades políticas también lo han hecho, pero ante la gravedad de su situación es necesario de forma urgente dar un paso más.

Por eso nos dirigimos de manera urgente tanto al gobierno de España como a la Generalitat de Catalunya para que impulsen todas las gestiones institucionales, diplomáticas y humanitarias para la liberación inmediata del Dr. Hussam Abu Safiya, así como que se faciliten todos los mecanismos necesarios para que pueda ser trasladado para recibir atención médica especializada en el Estado español, siempre que esta sea su voluntad.

Sección sindical de
Organización Política, sindical
Comités de solidaridad con Palestina
Se puede enviar la adhesión enviando los datos a la dirección
libertadabusafiya@gmail.com